

Veikko Juutilainen
1934–2009

Topografi **Veikko Juutilaisen** taival päättyi lyhyen sairauden murtamana 22.03.2009. Hän asui puolisonsa kanssa Tuusulassa. Veikko oli syntynyt 14.08.1934 Viipurin Tienhaarassa. Maanmittaushallituksen peruskartoitukseen, topografin tehtäviin hänet rekrytoitiin v. 1956. Sitä ennen hän työskenteli kesän Topografisessa retkikunnassa konemiehenä. Veikon ”taloon” tuleminen noudatti perinteistä järjestystä.

Veikon ensimmäinen kartoitusalue oli Kurussa v. 1956. Muistona kesästä jäi Veikon piirustus kortteritalon hevosen ongelmallisesta kengityksestä. Topografin, tuoreen kaksoistytärten perheenisän pitkä maastokesäketju sai silloin alkunsa. Ketju jatkui kesä kesältä eri puolilla maata, paikkakunnilla, joissa peruskarttaa kulloinkin tehtiin. Lukuisa oli karttaneljännesten ja -lehtien määrä, jotka Veikon kartoittamina siirtyivät lopulta painokoneiden kitaan ja tarvitsijoiden käytettäväksi. Työn laadun takasi tekijän nimi karttalehden marginaalissa, kuten yleensäkin.

Viimeiset työvuotensa Veikko työskenteli oikolukutehtävissä Pasilan virastokeskuksessa, Kartoitustoimistossa. Eläkkeelle topografi Veikko Juutilainen jäi v.1997.

Ensimmäinen tapaamisemme Veikon kanssa tapahtui v.1958 Toholammilla, jossa hän silloin teki karttaa. Kävimme vierailulla kuten topografin tapana oli. Veikko asui perheensä kanssa pienessä mökissä, jossa ei ollut edes huysia, mutta hyvä savusauna. Perheenkin kulkuvälineenä oli moottoripyörä. Toimeen tultiin.

Työskennellessämme myöhemmin lähialueilla eri puolilla maata, ajoimme usein kimpakyydeillä viikonloppuisin perheen luokse

kotiin. Yhteisistä pitkistä viikonloppumatkoista jäi monia mukavia muistoja samoin kuin työskentelystämme maastossa. Veikko oli oma persoona. Topografit olivat tunnetusti varsin homogeeninen työyhteisö.

Veikko oli nuorena lahjakas nyrkkeilijä, jopa **Jorma Limmosen** harjoitusvastustaja. Veikko jätti ”puumerkinsä” lahjakkaana piirtäjänä. Sen lisäksi että hänen piirustuksensa ovat kohteitaan hyvin kuvaavia, paljastaviakin, ovat ne myös satiirisen humoristisia, usein täysosumia. Piirustuksista ilmenee Veikon käsitys oikeudenmukaisuudesta tai sen vastaisuudesta. Ne ovat niin työhön liittyviä kuin poliittisia kynällisiä kannanottoja. Piirustuksissa on jotain ernopaasilinnameisyyttä.

Meille jäi käsille Veikosta muistoksi hänen 300 piirustuksestaan toimitettu *Karttamies*-kirjanen. Siinä on tallennettuna hänen harrastuksensa. Kaksi vuotta sitten haastattelin myös Veikkoa hänen työkokemuksistaan. Se on tallennettuna.

Synnyinseutu Karjala ja Tienhaara olivat usein Veikon matka- ja mielenkiinnon kohteina. Kotitalon uusista asukkaista tuli Veikon hyviä ystäviä.

Veikko oli myös ahkera kirjallisuuden käyttäjä. Venäläiset klassikot olivat hänelle läheisiä.

Me työtoverit tulimme Veikon tuntemaan rehtinä miehenä. Yleensä hiljainen, mutta tarkkaan ympäristöön seuraava.

Säännöllinen puhelinyhteys päättyi, kun häneltä ei pariin viikkoon kuulunut soittoa. Väsymys oli vallanut miehen, kuten myöhemmin ilmeni.

Suremaan jäivät Pirkko-puoliso sekä tyttäret Pirjo ja Heli perheineen sekä sukulaiset ja ystävät.

Ehkäpä parhaiten Veikon muistoa kuvannee hänen omaistensa valitsema **Aila Meriluodon** runo:

”Olen siirtynyt rauhaan lempeään, silti teidän olen, lähellenne jään. Tallentakaa menneen parhaat muistot, muiden olla antakaa. Kuin ennen voimissain te minut muistakaa.”

Työtoverimme ja ystävämme Veikon muistoa kunnioittaen

Pentti Kallio
maanmittausteknikko

Heikki Pyyönen
1940–2009

Maanmittausteknikko Heikki ”Hesu” Pyyönen kuoli Helsingissä Terhokodissa 22.2.2009 pitkän sairauden jälkeen. Hän oli syntynyt Nurmijärvellä 24.5.1940.

Heikki Pyyönen valmistui maanmittausteknikoksi Helsingin Teknillisestä koulusta 1967. Jo sitä ennen – vuosina 1961–1966 – hän oli työskennellyt kesäkaudet Maanmittaushallituksen topografisessa toimistossa tehden peruskarttaa.

Valmistuttuaan Hesu teki lähes koko pitkän virkauransa lohkomisista Helsingin/ Uudenmaan maanmittaustoimistossa, josta jäi eläkkeelle toukokuussa 2003. Suurimman osan uraansa hänen toimialueenaan oli synnyinkunta Nurmijärvi, jossa hän oli hyvin tunnettu ja maineikas maanmittari. Hesu oli myös mukana harvinaisella ulkomaan komennuksella Virossa 1990-luvun alussa, jolloin Kolgan kartanon suomalainen omistaja tilasi lohkomiskartan laatimistyön maanmittaustoimistolta. Lyhyen aikaa 1980-luvulla Hesu oli myös hotelliryhtijänä Lohjalla.

Hesu oli työssään tehokas, oikeudenmukainen ja aloitteellinen. Hän oli aina valmiina kehittämään työprosesseja ja toi hyvin aktiivisesti esille mielipiteensä sekä kehittävässä että kriittisessä mielessä.

Työyhteisölle Heikki oli hyvin tärkeä henkilö. Hän oli mukana lähes aina, kun tarvittiin vapaaehtoisia järjestämään juhlia tai urheilukilpailuja. Erityisesti Hesu kunnostautui ohjelmien käsikirjoittajana ja

ilmeikkäänä esiintyjänä.

Liikunta oli aina hyvin lähellä Hesun sydäntä. Hänen lempilajinsa olivat monien maanmittarien tapaan suunnistus ja lentopallo. Maanmittauslaitoksen suunnistus- ja lentopallokisoihin hän osallistui lähes katkeamattomasti noin 30 vuoden ajan. Lisäksi hän keilasi, hiihti, pelasi kaukalopalloa ja golfia. Työyhteisön golפורukoissa hän osallistui monille ulkomaan matkoille. Hesulla oli vuosia asuntovaunu, jolla hän matkusti erityisesti Lappiin keväisin hiihtämään. Lisäksi hän piti marjastamisesta ja sienestämisestä, eikä viinin ja pontikan tekokaan ollut hänelle vierasta.

Henkilönä Hesu oli suuri persoona. Hänen monet sanonnansa ja elämänohjeensa elävät edelleen maanmittaustoimiston väen keskuudessa. Hesu oli myös tunnettu väittelijä ja kuvaavaa oli, että väittely syntyi, vaikka väittelyn osapuolet olivat samaa mieltä asiasta.

Hesua ihmisenä kuvaa hyvin se, miten hän reagoi kuolinvuoteellaan. Hän totesi voitavansa poistua keskuudestamme rauhallisina ja hyvin mielin ja kehotti lähipiiriään nauttimaan konjakit poismenonsa kunniaksi.

Todettakoon, että Hesun vaimo Senni Pyyönen kuoli pitkäaikaiseen sairauteen vain kuukausi Hesun jälkeen (25.3.2009).

Petri Lukin
Heikki Pyyönen työtoveri